

BÎRDEȘ CRISTIAN

Clasa a XII-a

Liceul "Voievodul Mircea" Târgoviște, jud. Dâmbovița

Prof. Tudor Andreea

Văduva timpului

Zădărnicia s-a-ndrăgostit de Logos
și îi spunea într-un altar pierdut și tenebros:
- Te-am invocat în cele mai bolnave dorințe
și te-am portretizat în mitice ființe,
căci salvarea mea nu există și nu moare,
dar eternitatea-mi este binecuvântare!

Logosul privi disperarea eviscerată...
a suflat atunci în clarviziunea-i spartă:
- Căci poștești perfecțiunea-n uitarea-ți zare,
căită-ți va fi soarta de emancipare,
iar esența ta va pendula-n iluzii viața,
de parcă nemurirea și-a ucis speranța!

În țipete canonice s-a înhumat și-n jale
zadarnicul suflet, conceput în spirale,
căci marea sa este materie divină,
necunoscând dezordinea, ca să parvină,
așa cum timpul rămâne subjugat în neant,
preschimbându-și moștenirea-n diamant.

Festivalul de poezie "Gellu Naum" 2020

Pactul renegării vieții

Zbor să-miucid acum efemeritatea,
Ca să pot să simt din nou infinitatea.
Acolo mi-am petrecut eternitatea,
Când mi-am jurat să nu-mi uit divinitatea.

Nu ești niciunde viu, când eu te vreau mereu,
Drag paradis, pe care îl cos în mileu,
Să te am în privirea mea, cum văd luna,
Încât tu să-mi izbăvești de foc cununa.

Vreau ce nu poate avea iubirea niciodată,
Să văd lumeașca mireasmă cum e devorată,
În sensuri absolute să curgă veșnicia,
Dintr-un izvor ce îmbălsamează trăinicia.

Dej-am uitat robia visurilor blurate.
Sunt scăldat în libertate și-nviat de moarte.
Înainte să mă fi văzut născut în noapte,
Parcă aș fi trăit, visând neconținătate.

Unicul acatist descântat

Simte-mi sentimentele și vei muri,
Să-mi trăiești amintirile de vei asupri...
Încearcă să-mi vezi visele nașterii,
Căci zadarnică-ți va fi calea cunoașterii.

Ți-ai glorificat păcatele-n uitare
Și sufletu-n plină metamorfozare.
Fericirea-i în sângele tău otrăvit
Despre tot felul de vedenii, osândit.

Nu te-ai gândit, ai ales falsul absolut,
Ți-ai disecat adevărul... nu ai știut.
Mîmat în nonsensuri autoimpuse,
Dispari în minele răului, supuse.

Ești în comă onirică, nu mai spera,
În cerul neașteptării și vei prospera.
Blagoslovește-mi setea de necunoscut,
Cum mi-am închis zarea neconținută-n lut.

Festivalul de poezie "Gellu Naum" 2020

Pluriperspectivism poetic

Pleava s-a spovedit în anestezie,
Să fie artă, pieire arămie,
Căci în noaptea creației sale cu-argint
A răbufnit, mumificată-n labirint.

Cenzurată a fost chemarea sa vagă,
S-a disecat și voia să se retragă
Din această închisoare atemporală
Într-o irealitate minimală.

Însă a sa esență nu-i prolifică,
Nu putea să-ndure viața magnifică.
A consumat lumina-n obscuritate
Și sufletul lumii-n mimetice fapte.

Memoria sa-i uitare în chemare,
A dispărut fără glas, fără urmare...
Este conștiința nevăzută de noi,
Ce așteaptă în gânduri pline de noroi.

Ultimul solstițiu

Am hiberat în humă, într-un cocon amar,
Din spasme neelucidate am băut nectar.
Îmi vedeam orizontul meu anesteziat
Cum se preface că va deveni inscripționat.

Era pace, ca-ntr-o clădire fără tavan,
Vântul se împrăștia în sofrănel și titan.
Până și iluzia vieții a adormit.
M-am speriat... după m-am refugiat spre infinit.

Aș-am rămas aici blocat câteva eternități.
Încă nu am scăpat din aceste realități,
Căci au experimentat pe mine impurități,
Care fermentează constant cu-ale mele calități

De exemplu, am învățat cum să făuresc viața.
E degeaba, pentru că m-armonizez cu ceața.
De altfel, știu cum se materializează vidul.
Nu am încercat niciodată să îi dărâm zidul.